

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie **S.W.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 czerwca 2018 r.,

zażalenia obrońcy skazanej

na zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Penitencjarnego i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych w Sądzie Okręgowym w S.

z dnia 1 marca 2018r., o odmowie przyjęcia kasacji jako niedopuszczalnej z mocy ustawy, od postanowienia Sadu Okręgowego w S. z dnia 30 stycznia 2018r., sygn. akt V Kzw .../17, utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 11 września 2017r., sygn. akt II K .../12, o zarządzeniu wykonania kary pozbawienia wolności,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 1 marca 2018 r., sygn. akt V Kzw .../17, Przewodniczący V Wydziału Penitencjarnego i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych w Sądzie Okręgowym w S. odmówił przyjęcia kasacji - od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 30 stycznia 2018r., sygn. akt V Kzw .../17, utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 11 września 2017 r., sygn. akt II K .../12, o zarządzeniu wykonania kary pozbawienia wolności – jako niedopuszczalnej z mocy ustawy.

Zażalenia na powyższe zarządzenie złożył obrońca skazanej S.W., który zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił : „ rażące naruszenie prawa do obrony skazanej

w rozprawie odwoławczej, tj. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 463 § 1 k.p.k. w zw. z art. 519 k.p.k. polegający na zamknięciu posiedzenia pomimo przedłożenia przez obrońcę zwolnienia lekarskiego uwierzytelnionego od lekarza sądowego – tym samym pozbawienia skazanej prawa do obrony i rzetelnego procesu”.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zakażonego zarządzenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Brak jest podstaw do uwzględnienia zażalenia. Argumentacja podnoszona przez obrońcę w zażaleniu jest bezprzedmiotowa, bowiem nie ma żadnego wpływu na treść zaskarżonego zarządzenia.

Przepis art. 519 k.p.k. reguluje zakres przedmiotowy kasacji. Zgodnie z jego dyspozycją stronie przysługuje prawo do wniesienia kasacji jedynie od prawomocnego postanowienia sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a k.k.

We wszystkich pozostałych przypadkach postanowienia sądów mogą być skarżone kasacją jedynie przez podmioty szczególne wskazane w art. 521 k.p.k.

Żalący bezprawnie dokonuje nadinterpretacji treści powyższego przepisu, podnosząc w uzasadnieniu zażalenia, iż: „przepis art. 519 k.p.k. stanowi wprost o orzeczeniu kończącym postępowanie (tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie) i de facto zamykającym drogę do dalszego (instancyjnego) zaskarżenia”. Nie zauważa bowiem, że wymóg dotyczący orzeczenia „kończącego postępowanie” dotyczy jedynie wyroku sądu odwoławczego.

W niniejszej sprawie przedmiotem zaskarżenia kasacją stało się prawomocne postanowienie, dotyczące zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności. Tego rodzaju postanowienie nie podlega zaskarżeniu kasacją, zatem jest ona niedopuszczalna z mocy ustawy i słusznie wydano zarządzenie o odmowie jej przyjęcia.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.